

gekomen te weten het Weifang vlieger festival, het grootste festival ter wereld.

Gisterenavond was de openingsceremonie van het festival. Een Chinese Arena gevuld tot de nok met heel veel Chinezen. Alle atleten, zo worden de vliegeraars genoemd in China, lopen een rondje in het stadium achter een mooie Chinese dame met een bordje Holland Kite Team erop. Het kostte ons wat overredingskracht om als Flying Dutch Man Kite Team achter dit bordje te lopen, maar goed uiteindelijk gaat het om het rood, wit, blauw. Het publiek zwaait, wij zwaaien terug. Cameramensen struikelen over elkaar en 's avonds ben je op tv en 's ochtends op de voorpagina van de krant. Na deze ere ronde mogen we vooraan plaats nemen en zien we een scala aan artiesten voorbijkomen en honderden kinderen, die de meest fantastische figuren symmetrisch lopen en mooie kostuums dragen. Uiteindelijk wordt alles afgesloten met een groots vuurwerk. Al met al een kleine generale voor de olympische spelen.

Na zo'n inleiding stonden we te popelen om te gaan vliegeren en na een uurtje rijden met de bus worden we afgezet op een zandvlakte midden in het boerenlandschap. Het stuk is afgezet, maar ondanks de zware controle

staat het veld net zo vol met Chinezen als rond het veld. Aan één kant van het veld staat een enorme tribune waarvan het midden gedeelte overkapt is voor de bobo's. 50 buitenlandse en 50 Chinese teams betreden het veld om te strijden voor de prijzen. En een strijd was het. De wind nam toe tot 6 Bft en de zandvlakte veranderde in een zandstorm. In de lucht ging het er niet vriendelijker aan toe, gigantische Chinese draken van honderden meters lengte gunnen elkaar geen ruimte en draaien om elkaar als vechtvliegers. Vliegers worden blind omhoog getrokken en of er ruimte is...? Het gevolg was een wirwar van lijnen en in elkaar gedraaide vliegers en een regen van doorsgesneden vliegers. De meeste westerse teams, geheel overdonderd, verloren ongeveer 50% van hun vliegers tijdens dit festival. Ik moet toegeven dat het wel een spektakel was en zo heftig als het was, zo kort was het ook. 11.00 uur moesten we alweer de bus in om op tijd te zijn voor

het eten tussen de middag in het hotel. Eigenlijk wilden we graag nog wat langer blijven, maar goed niet denken, maar doen. Uurtje wachten in de bus, uurtje wachten voor de eetzaal. "hurry to wait" eten om "wait o'clock"

's Avonds was de sluitingsceremonie, gespannen wachtten we op de uitslag van de wedstrijd. Zouden we een prijs hebben, maar we waren ook gespannen voor de lijdensweg die ons te wachten stond. Het eerste festival zat er op. De sluitingsceremonie was een optreden van de muziekbond van de Russische marine, zeemannsliederen, 22 stuks. Het festival in QingDao, had een Chinese Opera geregeld, bij hun sluiting 3 maal een uur en je verstaat niets en begrijpt er niets van. Als iets leuk is maken de Chinezen het zo groot, zo lang en zo veel dat het niet meer leuk is.

Wat had Weifang als sluiting? Het beste, een goede maaltijd! Voor elk vliegerteam een prijs, een andere Chinese traditie, bij een wedstrijd krijgt iedereen een prijs, als je niet

